

Adéu al Sant Pere més rural

La casa més antiga del carrer Major de Sant Pere Foto: Toni Fages

L'edifici més històric i menys reformat de l'Antic Poble de Sant Pere desapareix. L'habitatge unifamiliar del número 33, una mostra d'arquitectura popular de la meitat del segle XIX, aviat serà història. L'immoble s'enderroca. I no hi ha aturador.

La casa s'inclou en el Catàleg d'Edificis d'Interès Històric Artístic de Terrassa, però només està inventariada. Això vol dir que se la considera especial i important, però no el suficient per donar-li una protecció superior que eviti la seva desaparició si el propietari ho decideix. Per enderrocar-la, només cal documentar-la i fer una planimetria i oferir els papers a l'Ajuntament de la ciutat, el que ja s'ha fet.

Historiadors egarencs consultats per La Torre afirmen que l'edifici és prou valuós i significatiu per merèixer ser conservat, i el problema està en el tipus de catalogació que es va fer el 1983. Si s'elaborés ara mateix, diuen, de ben segur que se li donaria el valor necessari perquè les normatives el protegissin.

Jaume Rosset, president de l'Associació de Veïns de Sant Pere, afirma que els residents se senten "decebutos. Sempre havíem pensat que era intocable, que estava totalment protegit. Anàvem errats. Ens trobem malament i consternats per la seva desaparició, i no hi ha possibilitat de salvar-lo. Hem consultat amb l'Ajuntament i tot el que s'ha fet és correcte". Per a Rosset, ara que no hi ha marxa enrere i que "desapareixerà una part de la nostra identitat com a poble, l'únic que podem fer és fer palesa la nostra tristesa. La casa formava part de la nostra història, i ara la perdem". Per al president dels veïns, "el propietari no en té cap culpa. Té tots els permisos i tot el dret a fer el que li sembli. Les nostres queixes no van dirigides cap a ell".

Per a Jaume Rosset, el problema ha estat que en els darrers anys no se li hagi donat un grau superior de protecció.

Es tracta d'una casa unifamiliar de caràcter popular construïda entre mitgeres, en una parcel·la estreta, amb planta baixa i pis, coberta amb teula àrab i oberta a la façana. A la part de baix de l'immoble hi ha dues obertures, el portal, en un arc de mig punt, que està fet de totxo vist col·locat a sardinell i que arrenca de dos brancals de pedra arenisca vermella, i una finestra vertical protegida per una reixa de ferro. La planta pis presenta una única obertura vertical, de petites proporcions i molt senzilla, sense motlluratges. Remata l'edifici una barbacana amb imbricacions de teula àrab i tortugada de ceràmica.

El carrer Major de Sant Pere es va començar a edificar el segle XVI, en pendent i en un traçat rectilini, i encara avui conserva part del seu encant de zona rural.

Jaume Rosset creu que hi ha una contradicció flagrant entre la voluntat municipal de potenciar com a gran reclam turístic el conjunt monumental de les Esglésies de Sant Pere d'Ègara i el seu entorn -l'Antic Poble- i la desaparició d'uns dels elements més significatius del carrer principal.